ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο κ. ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ !...

Ὁ κ. Τμηματάρχης τοῦ Ὑπουργείου τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦταν σοβαρὸς καὶ δύσθυμος. Εἶχε ἕνα μεγάλο πρόβλημα ὑπηρεσιακὸ νὰ λύση. Γιὰ τοῦτο εἶχε δώσει διαταγὴ στὸν κλητῆρα τοῦ γραφείου, νὰ μὴ δεχτῆ κανένα. Καὶ ὁ κλητῆρας, μὲ σοβαρότητα ἐφτὰ ὑφυπουργῶν, ἔδιωχνε τὸν κόσμο πού, ἀπὸ δρόμους καὶ πόλεις μακρινές, μαζευόταν ἐκεῖ γιὰ τὶς μίκροδουλειές του.

— Ὁ κ. Τμηματάρχης, σᾶς παρακαλῶ ;

— Αὔριο νὰ ρθῆτε. Σήμερα «ἔχει συμβούλιο» καὶ δὲν δέχεται, ἀπαντοῦσε ὁ κλητῆρας.

Ὁ κ. Τμηματάρχης εἶχε νὰ λύση κάποιο πρόβλημα...

— Συμβούλιο; Τί συμβούλιο ! Μὲ ποιόν ;

— Νά, μὲ τὸν... ἑαυτό του !

— Ὄχ, δυστυχία μου !... ἀναστέναξε μιὰ γρηά, κ' ἔπεσε ἀδύναμη μπρὸς στὸ ἐπίσημο κατῶφλι τῆς ἐπισήμου πόρτας τοῦ κ. Τμηματάρχου. Ὄχ, δυστυχία μου !... Ἔρχομαι πεζή, ἡ δύστυχη ἀπὸ τὴν Κοκκινιά !...

Ὁ κ. Τμηματάρχης ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ δεχτῆ κανένα. Εἶχε ἐπίσημο πρόβλημα νὰ λύση. Καὶ νὰ ποιὸ ἦταν τὸ πρόβλημα αὐτό :

Κάποιος φίλος του Κρητικός, ποὺ ἦρθε τελευταῖα στὴν Ἀθήνα, γνωρίστηκε μὲ μιὰ πλούσια χήρα, τὴν ὁποία ἐνυμφεύθη. Ἡ χήρα αὐτὴ εἶχε μιὰ κόρη τῆς παντρειᾶς, στὴν ὁποία ἀνῆκε, φυσικά, μέγα μέρος τῆς πατρικῆς περιουσίας. Ὁ πατέρας τοῦ γαμπροῦ ἦταν πάλι κ' αὐτὸς χῆρος.

— Βρὲ Σηφάκη, εἶπε μιὰ ἡμέρα ὁ μπαμπᾶς στὸ γυιό του. Τὸ κορίτσι μεθαύριο θὰ παντρευτῆ. Γιατί νὰ πάρη ἄλλος τὰ χρήματα ; Δὲν εἶνε κρίμα ;

— Τί νὰ γίνη, πατέρα ;

— Τί νὰ γίνη ; Χῆρος εἶμαι, τὰ κότσια μου βαστᾶνε, γιατὶ νὰ μὴν τὴν πάρω ἐγὼ τὴν κοπέλλα ;

Κι' ἀπὸ δῶ τὰ ἔχουν, ἀπ' ἐκεῖ τὰ ἔχουν, κατορθώνουν τέλος καὶ παίρνει ὁ πατέρας τὸ κορίτσι.

Μὲ τὸ δεύτερο ὅμως αὐτὸ γάμο δημιουργήθηκε ἕνα τρομερὸ ζήτημα. Τὸ ζήτημα τῶν συγγενικῶν τους σχέσεων. Ὁ πατέρας τοῦ Σηφάκη ἔγινε πειὰ καὶ... γαμβρός του, καὶ ἡ κόρη του, ἡ κόρη τῆς συζύγου του, μητέρα του, ἀφοῦ ἦταν γυναῖκα τοῦ πατέρα του !

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μοναχὰ αὐτὸ ποὺ ἀνέλαβε νὰ λύση ὁ Τμηματάρχης ἐμβριθῶς.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ Σηφάκης ἔκαμε παιδί. Τὸ παιδὶ αὐτό, φυσικά, ἦταν ὁ γυναικάδελφος τοῦ πατέρα του, ἀφοῦ ἦταν ἀδελφὸς τῆς γυναικός του, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ θεῖος του, ἀφοῦ ἦταν τέκνον τῆς συζύγου τοῦ Σηφάκη καὶ ἀδερφός τῆς πεθερᾶς του.

Παραλείψαμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ κυρία τοῦ Σηφάκη ἄκουγε στὸ ἔνδοξο ὄνομα τῆς Κλυταιμνήστρας.

Τὴν κόρη τῆς Κλυταμνήστρας, τὴν ὁποία ἐνυμφεύθη ὁ πατέρας τοῦ Σηφάκη, τὴ λέγανε Μελπομένη.

Σὲ λίγον καιρὸ ἡ Μελπομένη γέννησε παιδί.

Τὸ παιδὶ αὐτό, κατὰ φυσιολογικὴ σειρά, ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Σηφάκη, ἀφοῦ ἦταν παιδὶ τοῦ πατέρα του, ἀλλὰ συγχρόνως ἦταν καὶ ἐγγονός του, ἀφοῦ ἦταν παιδὶ τῆς κόρης του !...

Ὅλα αὐτὰ τὰ συγγενικὰ μπερδέμματα εἶχαν καταζαλίσει τὸν κ. Τμηματάρχη. Καί, σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ὁ θόρυβος δυνάμωνε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του.

— Πές τους ὅτι δὲν δέχομαι κανένα, ἔχω συμβούλιο, σοῦ εἶπα !... Εἶμαι «ὀκιουπέ» ! φώναζε θυμωμένος ὁ κ. Τμηματάρχης στὸν κλητῆρα.

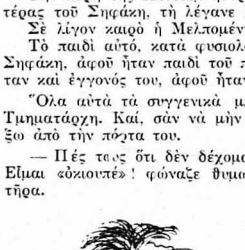

— Ἀλλοίμονό μου, κ' ἔρχουμαι ἀπὸ τοὺς Καπουτζῆδες . . .

Κ' ἐπανελάμβανε ὁ κλητῆρας δυνατά :

— Σᾶς εἶπα. Δὲν θὰ δεχθῆ κανένα ! Ἔχει σοβαρὸ συμβούλιο σᾶς εἶπα α α α α !...

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶμαι φτωχὸς ἄνθρωπος κ' ἔρχομαι ἀπὸ τοὺς Καπουτζῆδες, ἀκούστηκε μιὰ ἀδύνατη φωνή.

— Νὰ πᾶς καὶ νὰ ξανάρθης αὔριο ! Ἐπὶ τέλους, τί κόσμος εἴσαστε σεῖς; Δὲν ἀκοῦτε τί σᾶς λένε; Ἔλα αὔριο.

— Ποῦ νὰ πάω καὶ νἄρθω αὔριο; Στοὺς Καπουτζῆδες ;...

— Ναί.

— Μὰ εἶνε τρεῖς μέρες μακρυά... Εἶνε στὴ Θεσσαλονίκη !

— Ἔλα τότε τὴν ἄλλη βδομάδα !

Ὁ Τμηματάρχης ἀπὸ μέσα εἶχε σκύψει καὶ πάλιν στὰ χαρτιά του. Τὸ συγγενικὸ μπέρδεμμα τοῦ φίλου του Σηφάκη ἦταν τρομερό.

— Ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου μου Σηφάκη, μουρμούριζε ὁ κ. Τμηματάρχης, εἶνε συγχρόνως καὶ πεθερά του, ἀφοῦ εἶνε ἡ μητέρα τῆς γυναίκας τοῦ πατέρα του καὶ ὁ Σηφάκης καταντάει ἐγγόνι τῆς γυναίκας του, ἐνῶ εἶνε συγχρόνως καὶ ὁ σύζυγός της !...

...Ἀλλὰ τώρα, τί εἶνε ὁ Σηφάκης, ὡς πρὸς τὸν ἑαυτό του ;..

...Ἀφοῦ εἶνε ὁ σύζυγος τῆς γιαγιᾶς του, εἶνε φυσικὰ καὶ παπποῦς του ἑαυτοῦ του !...

— Διάβολε Σηφάκη, ξεφώνησε πεισματωμένος ὁ κ. Τμηματάρχης. Γιὰ νὰ πάρης προῖκα καὶ σὺ καὶ ὁ μπαμπάκας σου, δὲν μποροῦμε νὰ βροῦμε, ἂν σὺ εἶσαι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σου ἢ τὸ παιδί σου εἶνε ὁ πατέρας σου !...

Κ' ἔπεσε καὶ πάλιν σκεπτικὸς ἀπάνω στὰ χαρτιά του, κρατῶντας μὲ τὰ δυὸ χέρια του τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ λύση ὅλα τὰ δύσκολα προβλήματα τοῦ Κράτους.

— Διάβολε Σηφάκη, μουρμούριζε κάθε τόσο, διάλε τσ' ἀπομεινάρους σου, π' ἀνάθεμά σε !... Πῶς θὰ τὰ ξεμπλέξω τώρα !...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ χτύπησε ἕνα κουδοῦνι δυνατά.

— Κύριε Τμηματάρχα, ὁ κ. Ὑπουργός !...

— Ἀμέσως !...

Καὶ ὁ κ. Τμηματάρχης κατατσακίστηκε νὰ πάη στὸν Ὑπουργό.

— Εἴπαμε, κύριοι, ὁ κ. Τμηματάρχης ἔχει σήμερα συμβούλιο.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔπινε μιὰ λεμονάδα μὲ σόδα, γιὰ νὰ χωνέψη τὸ χθεσινοβραδινὸ δεῖπνο ποὺ εἶχε παραθέσει πρὸς τιμή του ὁ σύλλογος τῶν «ἀναλιπτῶν διαφόρων ὑποθέσεων τοῦ Δημοσίου».

Ὅταν εἶδε τὸν κ. Τμηματάρχη, τὸν ρώτησε :

— Δὲν μοῦ λέτε, κ. Τμηματάρχα, τὰ δάση στὸ δικό μας Ὑπουργεῖο ὑπάγονται ἢ στὸ τῆς Προνοίας ;

— Σὲ κανένα, κ. Ὑπουργέ.

— Εὐχαριστῶ. Μόνον αὐτὸ σὲ ἤθελα.

Ὁ κ. Τμηματάρχης ξαναπῆγε στὸ γραφεῖο του, ἔκαμε νὰ καθήση, ἀλλὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκε κ' ἔβγαλε καὶ κύτταξε τὸ ρολόγι του.

— Ὤ, διάολε ! πέρασεν ἡ ὥρα, εἶπε μέσα του. Εἶνε μιὰ παρὰ τέταρτο !... Ἂς μείνουν λοιπὸν τὰ παιδιὰ τοῦ Σηφάκη καὶ τοῦ πατέρα του γιὰ αὔριο !... Ἀρκετὰ ἐργαστήκαμε σήμερα !...

Ἐφόρεσε τὸ καπέλλο του, ἔβαλε τὰ γάντια του, πῆρε τὸ μπαστοῦνι του, βγῆκε στὸν προθάλαμο τοῦ Ὑπουργείου καὶ ἀπῆλθε, διασχίζων ὑπερήφανος καὶ ἀλύγιστος τὸ λαοπλήθικο ποὺ περίμενε ἐκεῖ γιὰ τὶς δουλειές του, μὴ καταδεχόμενος οὔτε ν' ἀγγίση ἀπάνω στὸν ὄχλο !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ἡ κυρία Κλυταιμνήστρα

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΧ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ 9ος ἦταν ἐξαιρετικὰ δίκαιος καὶ γι' αὐτὸ ὁ λαός του τὸν ἐλάτρευε. Κάποτε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του, ὁ κόμης τῆς Ἀνδηγαβίας, ἐφυλάκισε αὐθαίρετα κάποιον ἱππότη, μαζὺ μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε δοσοληψίες. Ὁ Λουδοβίκος, μόλις ἔμαθε τὴν τυραννικὴ αὐτὴ πράξι, ἐξωργίσθηκε τρομερὰ καὶ κάλεσε ἀμέσως μπροστά του τὸν ἀδελφό του.

— Νομίζεις, τοῦ εἶπε μὲ θυμό, ὅτι δὲν φτάνει ἕνας βασιλεὺς στὴ Γαλλία καὶ ὅτι σύ, ἐπειδὴ εἶσαι ἀδελφός μου, μπορεῖς νὰ στέκεσαι ψηλότερα ἀπ' τοὺς νόμους ;

Καί, χωρὶς νὰ χάση καιρό, διέταξε ν' ἀποφυλακίσουν τὸν ἱππότη, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἀπεδείχθη ἀπ' τὴ δίκη, ποὺ ἔγινε κατόπιν, εἶχε τὸ δίκηο μὲ τὸ μέρος του.

Ὁ Σηφάκης ἤτανε καὶ ἔγγονος τοῦ . . . ἑαυτοῦ του.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Ὁ ἐνθουσιασμὸς κατορθώνει σὲ μιὰ μέρα ὅ,τι δὲν μπορεῖ ἡ λογικὴ σ' ὁλόκληρους αἰῶνες.

Ἀλμπὲρτ

Ἡ ὕβρις εἶνε ἡ δικαιολογία τῶν μωρῶν.

Ρουσσὼ

Τὸ λογικὸ τελειοποιεῖται, τὸ ἔνστικτο μένει ἀμετάβλητο.

Μπσσὲβ